

ŠEIMA STIPRI KARTU MELSDAMASI

Juozas DAPŠAUSKAS

Jau ketvirtą kartą Plungės rajone esantys Pakutuvėnai pakvietė šeimas į stovyklą - rekolekcijas, kurios vyko liepos 10-18 dienomis. Norintys artimiau susipažinti su Pakutuvėnų dvasine oaze ir buvusiomis šeimos stovyklomis gali perskaityti išsamų straipsnį "XXI amžiuje" (1998 m. Nr. 57).

Šeimos čia suvažiuo kartu mels-tis, klausytis paskaitų, dalytis savo patirtimi, pagėbti nuo pasaulio šurmulio. Ką čia susirinkę žmonės gauna ir ar pajėgia tai, ką gavo, išlaikyti kasdieniame gyvenime, kokią daro įtaką aplinkiniams - tokiais klausimais kreipiausi į Pakutuvėnuose dvasinių turtų besisemiančius žmones.

Šias stovyklas organizuoja pranciškonai. Daugiausia darbo įdeda pranciškonas Kretingos klebonas Gediminas Nungaudis bei Kauno Vytauto Didžiojo universitete socialinę rūpybą studijuojanti Rūta Domarkaitė. Kaip ir pernai, taip ir šiemet didžiają stovyklos išlaidų dalį dengė Lietuvių katalikų religinė šalpa (JAV). Susibūrusieji į rekolekcijas dėkingi dosniems geradariams. Jų auka prasminga ir, reikia tikėtis, kad ateityje duos gausių vaisių.

Per devynias dienas stovykloje apsilankė apie 700 žmonių. Vykstančioms į šią stovyklą šeimos su mažamečiais vaikais (kai kuriems - vos keli mėnesiai) tai yra nemažas išbandymas, reikalaujantis daug kantrybės ir ryžto. Bet tai, ką čia gali gauti, tikriausiai atperka tuos gyvenimo sąlygų sunkumus.

Meilė stiprinama malda

Fredai ir Emilijai Pocevičiams pirmoji Pakutuvėnuose vykusis šeimų stovykla 1996 metais, anot jų, buvo Dievo dovana. Čia jie praleido dalį savo medaus mėnesio. Dabar jau augina du

vaikus, gyvena Klaipėdoje. Tad Fredos mintys apie meilę.

Mylėk artimą žmogų! Tai svarbiausia gyvenime. Jei mylėsi Dievą, mylėsi ir artimą. O Šventajame Rašte pasakyta, kas yra meilė, kokia ji turi būti: ji kantri, maloninga, nesididžiuoja, neišpaiksta, yra atlaidi, nesielgia netinkamai. Šeimoje mylėdama jaučiuosi kaip mokykloje. Kiekvieną dieną yra meilės pamokų. Jei kurią dieną neišmokai pamokos, ką bus jau sunkiau išmokyti. Jei priimi Santuokos sakramentą, meilė nuo tos dienos auga. Santuokos meilės jungtis yra Dievas. Tai yra jėga. Bet gyvenime reikia dėti daug pastangų, kad šeimoje būtų meilė. Žmona turi nuolat vyrą iš naujo įsimylėti, o vyrui kasdien reikia naujai įsimylėti savo žmoną. Vaikai yra dideli meilės mokytojai, jie meilę išbando, nes jiems reikia daug dėmesio, rūpesčio, kantrybės. Meilė yra mirimas sau, kad gventų kiti, kad kitiems būtų gera. Tai savęs atsižadėjimas, girdejas kito, tamavimas kitam, augimas nuolankumė, nes mummyse yra daug egoizmo, puikybės, kurią reikia nugalėti.

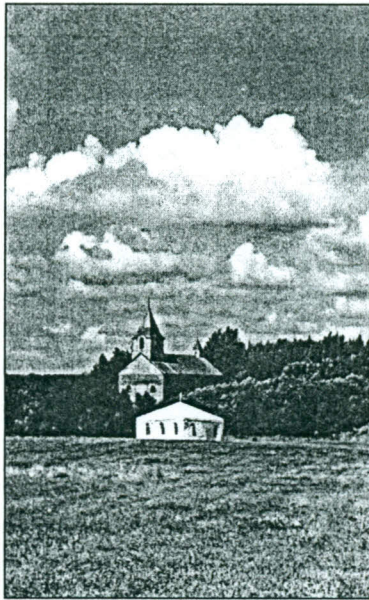
Nieko nuostabaus, kada jauni žmonės vaikšto susikabinę rankomis, bet kada senukai eina viens į kitą pasirėmę, susižavėjimo ir dėkingumo pilnom akim - tai jau didelis dalykas. Tai yra krikščioniška meilė, kuri niekada nesibaigia, kuri ištvėria iki galo. Ištvėri padeda bendra malda. Stovykloje įstrigo paskaitytinoko pasakytai žodžiai: "Jei šeima nori būti kartu, šeimos nariai turi kartu mels-tis". Mes taip pat pradėjome kartu mels-tis. Kuo mužu daugiau kartu meldė-mės, tuo mes buvome vienas su kitu glaudžiau suaugę, ir ta meilė labai augo. Kai atsiradavo pasiteisinių, kad mes nebe-turime laiko kartu mels-tis, pavyzdžiui, vaikeliiui gimus, tada prasidėdavo proble-mos. Bet reikia laiku susimąstyti ir grįžti prie bendros maldos.

Pakutuvėnai - jėga!

Iš Marijampolės buvo atvykusios kelios šeimos. Ne pirmą kartą į šią stovyklą atvyks-tančio Algirdo Stoškū-

no paprašiau pasidalinti tuo, ką jis gauna šiose šeimų stovyklose.

Pakutuvėnuose susirinko žmonės, kuriems, mano nuomone, Dievas yra mažesnis paslaptis. Ir tada dedasi neeiliniai dalykai. Tai matyti čia, Šeimų stovykloje. Nebus per daug pasakyta, kad Pakutuvėnai - jėga!

Palapinė buvo pastatyta netoli Pakutuvėnų bažnyčios

Čia žmonės gauna, bet ar, grįžę į namus, į kasdienybę, tą jėgą išlaiko?

Pakutuvėnai pakeičia. Šiemet atvažiuo ir mano žmona. Jai tikriausiai turėjo patikti mūsų liudijimai, pasivežti ankstesniais metais. Šį va-sarą atvažiuo aštuoni suaugę žmonės. Kai kurie gailisti, kad važiuo, bet tai, kas tikrai vyko juose, jie supranta jau grįžę iš stovyklos. Pakutuvėnai tarsi dykuma, per kurią ejo izraelitai. Čia nėra komforto, bet yra atsivertimų ir kitų gerų pasikeitimų.

Man patiko darbas grupėse. Šiemet tam nebuvo pakankamai skirta laiko, bet tai tik mano nuomė. Vienas dalyvis sakė: "Aš maniau, kad mūsų šeimos problemos neeilinės ir vienintelės, o čia pamatėm, kad ir kitiems iškyla panašių problemų, tad reikia jas normaliai spręsti".

Noris gyvo Dievo šlovinimo ir bendravimo su kitais

Iš Marijampolės ne pirmą sykį į šias stovyklas atvyksta Raimondas ir Lina Marcinkevičiai. Lina taip pat pasidalijo savo įspūdžiais apie šią stovyklą ir tikėjimą jos gyvenime.

Pirmausia yra poreikis atnaujinti savo dvasią, santykį su Dievu. Man čia yra reikšmingos paskaitos. Kai kas kartojasi, bet išvažiuoji, primiršti. Atvažiuoji ir iš naujo primena, kaip reikia gventi.

Ar tęsiate tai grįžę į savo namus? Ar įmanoma gautąja dvasia čia, Pakutuvėnuose, gventi ir kasdienybėje?

Šv. Mišias prie Dievo stalo kartu su kun. Astijumi Kungiu, OFM, švenčia vaikai

Kasdienybėje vargina visokie rūpesčiai. Grįžę dalinamės tuo, ką gavome, su draugais. Dažnai lankomės Šeimos centre, pasakojame savo įspūdžius. Daugelis nežino, kad yra tokios stovyklos, todėl Šeimos centras mus pakviečia.

Pirmą kartą į šeimų stovyklą atvažiuo po apsilankymo Tūzė bendruomenėje Prancūzijoje. Man Pakutuvėnai buvo tarsi Tūzė tęsinys. Bet, grįžus namo, buvo liūdna, kad ten, kur gyvename, nevyksta gyvas bendravimas su Dievu, pajutomė, koks apmiręs gyvenimas mūsų bažnyčioje. Norisi gyvo Dievo šlovinimo, bendravimo su kitais.

Šventoji Dvasia keičia širdį, charakterį ir santykius

Rasa ir Rimas Šalkauskai iš Kaišiadorių, priklausantys neokatechumenų bendruomenei ir šeimų stovyklose dalyvaujantys ne pirmą kartą, pasakojo:

Romas: Kadangi mūsų parapija nėra labai gyva, todėl yra gera pamatyti gyvą krikščionišką gyvenimą.

Rasa: Daug duoda atsitraukimas nuo pasaulio ir Šventosios Dvasios veikimas čia. Jos patyrimas kartu su kitais. Čia supratome, kad Šventoji Dvasia nėra privilegija, duodama išrinktiems, bet Ji gali veikti paprastų žmonių gyvenimą, ypač šeimą. Ji pakeičia santykius šeimoje.

Romas: Aš matau savo tikėjimo augimą. Kiekvieną kartą vis asmeniškiau išgirstu Dievo Žodį. Šį kartą supratau, kad Jėzus yra manyje, o jei Jėzus yra manyje, aš negaliu būti egoistas. Lengviau yra išgventi džiaugsmą, kad Jėzus yra manyje, bet skausme ir kai yra sunku žinoti, kad Jis taip pat yra manyje ir tą skausmą išgyvena kartu, yra labai svarbu.

Šios stovyklos keičia supratimą, kad šventumas ir aktyvus tikinčiųjų gyvenimas priklauso tik vienuoliams, kunigams, o ne pasauliečiams, ypač gyvenantiems šeimoje. Gal čia žmonės suvokia, kad šventumas ir žmogiškumas yra sinonimai, tapatūs dalykai?

Romas: Kaip tik tradiciniai lankantiems bažnyčią atrodo, kad šventumas nuo žmogiškumo yra atskirtas. Santykis su Dievu ir su žmonėmis yra labai artimi dalykai.

Rasa: Lengva yra mylėti, sakykim, kokį japoną, kuris gyvena toli ir jo nematai, o sunku mylėti savo artimą. Tai supratau šioje stovykloje. Tačiau negaliu dalyvauti grupelėje, nes dabar turime keturi mėnesių vaikelį, ir jis reikalauja daug dėmesio. Bet

jaučiu, kad jau negaliu tikrai priimti žmonių tokių, kokie jie yra, taip, kaip norėčiau priimti. Savęs suvokimas tokios, kokia esu, yra daug. Bet aš viliosiu, kad Dievas pakeis mano širdį.

Pereiti išbandymus. Mokytis iš klaidų

Giedrius (nepanorėjęs skelbti savo pavardės) dirba Vilniaus narkologijos centre psichologu. Jis sako, jog čia atvažiuo pailsėti nuo miesto gyvenimo ir gauti naujų dvasinių impulsų. Štai jo įspūdžiai:

Tas pasimatymas su žmonėmis susiūdo, po to važiuosime į Palangą, bus daug įspūdžių. Čia tiesiog atsisaukta kaip krikščionys, nes labai arti Dievas. Kartu tai ir išbandymų savaitė, nes ne visada būna lengva. Čia pamatai, kad irgi darai tas pačias klaidas arba kad tokių klaidų jau nebežarai. Vyksta dvasinis tobulėjimas.

Darbas turi būti tęsiamas: šeimos turi viena kitą mokyti, guosti ir dalyvauti viena kitos išgydyme

Šiemet vykusioje šeimų stovykloje konferencijas vedė kun. Gediminas Nungaudis, OFM, psichoterapeutas ir teologas Gintautas Vaitokas, savo žinias gilinantis Austrijoje, bei Šv. Jono bendruomenės broliu kunigas Elijas. Šeimos dalijosi liudijimais apie savo šeimyninę patirtį. Susitaikinimo sakramentą žmonės galėjo gauti iš Pajūralio (Šilalės r.) kunigo Adolfo Pudžemio, OFM, kuris specialiai buvo atvykęs į šią stovyklą.

Rūta Domarkaitė - šių stovyklų organizatorė mano, kad šeimų sąjūdis turi būti tęsiamas ir ten, iš kur šeimos atvyko. "Norėtūsi, kad pačios šeimos tai darytų dėl savęs, - sako Rūta. - Kad jos viena kitą mokyti, guostų, dalyvautų viena kitos išgydyme. Kad stovykla nebūtų vien smagus dvasinis nuotykis, kad tai įgautų aiškescybę šiam darbe prisimtu pačios šeimos".

Norėtūsi baigti Šventojo Rašto citata: "Aš esu tikras, kad tas, kuris juytase pradėjo šį gerą darbą, jį ir atbaigs..." (Fil 1,6). Darbas turi tęstis..." O tam, kuris savo jėga, veikiančiam mūmėje, gali padaryti nepalyginamai daugiau negu mes neapalę ar išmanome, jam tebūna šlovė Bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje visose kartose per amžių amžius!" (Ef. 3,20-21).

Pakutuvėnai, Plungės rajonas

Jolantos KLIEKUTĖS nuotraukos

Stovyklautojai pietauja